

NAŠALUČ

10. LETNIK

ŠTEVILKA 8

Zanimiva knjiga

Knjiga nosi naslov „Fundamentalka“. Nič ni težkega uganiti, da govori o temeljih t. j. fundamentih. In sicer o temeljih naše vere. Spisal jo je msgr. S. Gregorec, katehet v Gorici. Začenja kar z naravno vero, ki je dana človeku kot razumne-mu bitju. Ker človek misli in sklepa, ima tudi vero. Potrebna pa mu je tudi razodeta vera. Zato govori o zgodovinskih virih krščanstva, pokaže na dokaze, da je Kristus Bog in obširno razpravlja o Cerkvi kot Kristusovi ustanovi.

Dasi je knjiga spisana kot učbenik za višje srednje šole, ni suhoparna, pripovedovanje je živo ter bo zanimala tudi modernega človeka, zlasti onega, ki išče odgovora na razna vprašanja. Knjiga mu bo odgovorila jasno in v zgoščenih oblikah. Cena je 25.— šil. in dobite jo v knjigarnah, lahko pa tudi naročite preko izseljenskih duhovnikov.

ŽENSKE O MOŠKIH

(Za moško izpraševanje vesti)

Na neko anketo o moških so ženske odgovorile tudi to:

»Kaj vse bi žena lahko že imela, če bi razpolagala z denarjem, ki ga je mož zapravil pri kvartanju...«

»Ko se na poti iz službe ustavi v gostilni, moram z večerjo večkrat čakati več ur.«

»Prepričana sem, da moj mož ne sliši niti polovico tistega, kar mu pripovedujem pri mizi. Samo nekaj zamomlja in se spet zatopi v časopis.«

»Nikdar me ne vpraša, kaj bi si želela, vedno misli samo nase.«

»Jaz svojega moža čitam kot knjigo. Poznam njegov značaj do dna.«

Je to res? Ali imajo prav?

PODALJŠANO!

Zaradi povpraševanja podaljšujemo posebno prilžnost, ki jo nudimo ob 10-letnem jubileju »Naše luči«, da si bralci tega lista za 25 šilingov oz. 50 bfr. ali 4 DM ali 5 NF ali 600 lir ali 12 angl. šil. ali 5 švedskih kr. nabavijo

kolekcijo knjig, katerih seznam je v zadnji številki »Naše luči«.

Pošljite denar v pismu in z obratno pošto boste prejeli omenjene knjige. Naslov: Družba sv. Mohorja v Celovcu, Klagenfurt, Viktringer Ring 26, Austria.

KAJ DRUGI PRAVIJO...

V decembrski številki avstralskih Misli sem bral: »Tolikokrat slišim: »O, v Ameriki so Slovenci na konju, tam lahko nekaj imajo, ko je bogata dežela...« Da, dragi moji, imajo! Pa ne zato, ker je dežela bogata, ampak zato, ker so za skupnost znali nekaj žrtvovati. Avstralski Slovenci pa ne znajo, dasi imamo, hvala Bogu, tudi tu častne izjeme. Res je Ameriških Slovencev več, a začeli so prav tako iz nič. Ko bi pred leti ne začeli, bi danes ne imeli ne cerkva, ne domov, ne organizacij. — Še vedno trdim, da je v Avstraliji danes mnogo bolje, kakor je bilo v Ameriki pred petdesetimi leti. Morda je prav v tem vzrok naše nedelavnosti za skupnost, ker nam gre predobro. Vsakdo se zabubi vase in misli samo nase. Morda bo prišel čas, ko bi želel s skupnostjo in medsebojno pomočjo prenašati težave krize, pa skupnosti ne bo, ker je danes ne znamo ustvarjati.«

Lahko rečemo, da te besede veljajo tudi nam Slovincem po zapadni Evropi. Nekateri poznajo kot edino skupnost le tisto pri steklenici piva, mošta...

REŠITEV UGANK IZ 7. ŠTEVILKE NL:

Zlogovnica. — Čast bodi Očetu, Sinu in Svetemu Duhu.

Posetnica. — Vinogradnik.

Čuden jezik. — Desetletnica »Naše luči«.

Uganka. »Oj«. — Ljubo doma, kdor ga ima.

SPOROČILA UPRAVE IN UREDNIŠTVA

Letošnja 1. številka je popolnoma pošla. Ne pozabite, da se list vzdržuje z Vašimi denarnimi prispevki zanj!

Priporočite list rojakom, ki ga še nimajo! Zahvaljujemo se našim požrtvovalnim poverjenikom in poverjenicam, ki se trudijo z raznašanjem in razpošiljanjem »Naše luči« in s tem vršijo veliko dobro delo v korist svojim rojakom. Bog plačaj vsem!

Kljub povečani številki (ki so jo omogočili darovi naših rojakov in plačani klišaji za slike) ni bilo mogoče objaviti vseh prispevkov. Nekateri še pridejo na vrsto. Prosimo potrpljenja!

OKTOBER 1961

Zdravica

ob trgatvi

Bom, bom, bom že dal
za en bokal posehmal.
Bomo pili, se gostili,
vin' točili, pa hvalili
vsi Boga, k'nam ga da
en kozarček al' pa dva.

Vse stvari hvalite ga:
mož, ženica, brat, sestra,
golobica, jerebica,
prepelica, kukavica,
volk, lisica in podgan
tudi vran in podgan
Boga hvali noč in dan.

Vsi fantiči in dekliči,
ribe, tiči, vsi črviči,
vsaka stvar za ta dar,
hlapec, dekla, gospodar:
vsi molimo in častimo
Stvarnika zahvalimo,
da od njega vin' dobimo.

Jaz tegā dobrega
Očeta nebeškega bom častil,
dokler bom živ, bom, bom,
bom!

GOLOBI...

Znano je, da se je ob kipu Fatimske Gospe že velikokrat zgodil tako imenovani »čudež golobov«. Zgodovinar fatimskih dogodkov p. Fonseca, ki uči na univerzi v Rimu, je prejel l. 1947. naslednje poročilo iz Portugalske: »To leto se vrši misijonsko romanje s kipom Fatimske Gospe po pokrajini južno od Taja v Alentejo, kjer so ljudje versko precej zanemarjeni. Veliko je verske neved-

Veliki klic v atomski krizi

Sodobno človeštvo s tesnobo gleda v prihodnost.
Ne brez razloga!

Državniki že vso povojno dobo hodijo s konference na konferenco in kujejo mir. A miru ni. Zmeda v svetu je vedno večja.

Tragika in ironija sodobnega človeka je v tem, da smelo prezira Boga Stvarnika in njegove zapovedi, a trepetja pred atomom, ki je najmanjši drobec snovi v stvarstvu.

Ni rešitve?

Je!

Razložimo!

+

Bog je ustvaril atom. V ta neizmerno mali svet je položil del svoje moči.

Bog je ustvaril vesoljstvo. Iz neštevilnih in neizmernih nebesnih teles odseva Stvarnikova veličina, ki jo človek nikdar ne bo mogel popolnoma dojeti.

Bog je ustvaril tudi človeka. Razumnega in svobodnega človeka. Saj ga je napravil po svoji podobi in sličnosti. Ta človek je poklican, da postane posestnik vesoljstva in njegov gospodar v božji odvisnosti. Človekovo poslanstvo je vladati nad silami v atomu in v vesolju ter jih stavljati v službo sreče in veselja svojih bratov.

In človek res pridno sledi temu božjemu naročilu. Dela in se muči. Napreduje. Vedno bolj obvladuje atom in prirodo božjo. Ostvarja čudovite reči.

+

Ali njegova moč nad stvarmi ga opaja. Pri tem, ko vedno jasneje bere iz knjige božjega stvarstva, izgublja izpred oči njenega avtorja — Stvarnika.

Človek postaja »bog«.

Zanika Boga.

Moli stvar namesto Stvarnika.

Nima več gospodarja nad seboj.

Zapusti Boga Očeta in zataji ljudi, svoje brate.

A S TEM IZDA IN OBSODI TUDI SAMEGA SEBE.

KAJTI PRIRODA, ZNANOST IN TEHNIKA. SO SLUŽABNICE LE TISTEGA ČLOVEKA, KI JE ZDRUŽEN Z BOGOM STVARNIKOM. AKO PA SE ČLOVEK LOČI OD BOGA, SE VSE TE SILE ODTEGNEJO NJEGOVEMU NADZORSTVU TER SE OBRNEJO PROTI NJEMU. POSTANEJO NJEGOVI TIRANI.

Atomska bomba je v naših dneh simbol te tiranije.

S tem, se zdi, smo objasnili stanje sodobja.

+

Kje je rešitev?

Ruski bogoslovci so menda napovedali, da bo v temni

noči časov, ko bo svet zavrgel našega Gospoda, zasijala luč Njegove Matere, razsvetlila temo in svet vodila k miru.

Ali ni nastop nebeške Matere v Fatimi na Portugalskem od aprila do oktobra 1917 sijajno potrdilo misli ruskih bogoslovcev?

Zelo pomenljivo je nadalje, da Marijin poseg v svetovne dogodke sovpada z zmago boljševiške revolucije v Rusiji.

Na eni strani Evrope stopi na oblast gibanje, ki si pod praporom »vera je opij za ljudstvo«, zastavi cilj iz ruskega ognjišča razpihati ogenj revolucije čez ves svet.

Na drugem koncu Evrope pa se prikaže Zmagovalka nad kačo in z nadnaravnimi dogodki pred več desettisoč glavo množico pokaže in dokaže svojo moč ter nakaže rešitev krščanskemu svetu iz stisk, ki prihajajo nadenj.

+

Kaj pravi Marija?

VZROK SODOBNIH STISK JE V GREHU, kliče Marija.

To Marijino misel lepo ponazarja newyorški pomožni škof Fulton Sheen, ki takole pravi: »Prepričan sem, da živimo stoletje vojn, ker živimo v stoletju greha... Vsak greh mora biti izmit s krvjo. Toda moderni človek ga izmiva s krvjo svojih bratov v vojnah, namesto da bi ga izmil s krvjo Kristusovo in dobil odpuščanje. In zemlja se bo še barvala s škrlatom, dokler ne bodo ljudje začeli klicati kri Odršenikovo v odpuščanje in mir.«

Iz te ugotovitve logično sledi Marijin **VELIKI KLIC: LJUDJE NAJ SE POBOLJSAJO! NAJ PROSIJO ODPUŠČANJE SVOJIH GREHOV! NAJ NE ŽALIJU VEČ JEZUSA, KER JE ŽE VSE PREVEČ ŽALJEN!**«

»Če bodo ljudje poslušali moje opomine,« kliče Marija, »se bo Rusija spreobrnila in bo mir. Drugače bo pa Rusija razširila v svetu svoje zmote, povzročujoč vojske in preganjanje Cerkve; mnogo dobrih bo mučenih, sveti oče bo mnogo trpel; več narodov bo uničenih...«

Te besede je Marija govorila 1917. leta trem pastirškom v Fatimi.

Ko po 44 letih sledimo svetovnim dogodkom, se moramo v svetem strahu in spoštovanju čuditi, kako točno se uresničujejo napovedi božje Matere v Fatimi.

Obzorje sodobnosti je torej temno, žalostno... A ne brezupno. Kajti Marija dostavlja: »Končno bo moje brezmadežno Srce slavilo zmago! Sv. oče mi bo posvetil Rusijo, ki se bo spreobrnila in svetu bo dana doba miru.«

+

Kdaj bo nastopil ta čas?

Ne vemo.

Kaj se bo medtem še zgodilo?

Ne vemo.

nosti; duhovnikov je namreč malo, saj jih nekateri ljudje že desetletja niso videli. Mati božja pa poleg duhovnih milosti seje tudi časne. Tako se je spet zgodil tudi čudež golobov.«

Župnik iz Azeveta je poročal 13. februarja 1948. n. pr., da so bili skozi mesec in pol, ves čas romanja, golobi neprestano pri kipu ob nogah Marijinih: »Ko so kip prinesli 13. januarja v Fatimo nazaj, so ga spremljali štirje golobi in ena grlica. Sledili so Mariji v baziliko, kjer je bila slovesna zahvala. Eden od golobov je tam zletel na vrh glavnega oltarja. Ko so iz bazilike prinesli kip nazaj v kapelico, so golobi spremljali kip do kapelice, tam pa so sedli na ostrežje.«

»Množice so bile vse navdušene nad tem pojavom, ki je v mnogih dušah povzročil nešteto dobrega,« piše list »Voz da Fatima« z dne 13. jan. 1948.

Podoben dogodek se je zgodil že okoli petdesetkrat, v Portugalski, a tudi izven nje. Včasih se je to zgodilo v zelo ganljivi obliki.

V škofiji Salzona v Španiji je imela Marija ob sebi do 40 golobov.

Sam lizbonski kardinal Manuel Cerejeira je v božičnem pastirskem pismu spregovoril o tem pojavu, ki na nazoren način kaže Kraljico miru, nebeško Mater Marijo.

KAJ JE RES?

Vera je privatna stvar?

Ta stavek je zmoten. Prav tako bi lahko rekli: Pravica je zasebna stvar. Na prvi pogled bi se nam to lahko zdelo pravilno, kajti moja zasebna zadeva je, če sem pravičen. V resnici pa temu ni tako, ker moja nepravčnost nujno vpliva na družbeno življenje.

Gotovo je vera nekaj no-

tranjega, zasebnega in osebnega. Toda ta notranja stvar se razširja navzven. V javnem življenju ni vseeno, če ljudje verujejo ali ne. Če verujejo, potem je vera močan družben činitelj; če ne, pa se to prav tako v javnem življenju kmalu opazi. Torej vera ali nevera nista zasebna stvar.

Saj tudi ne rečemo, da je n. pr. socializem privatna stvar. Socialisti hočejo vendar svet predružačiti, hočejo vplivati na dogajanje v svetu. Če smejo to oni, zakaj ne bi istega smeli verniki?

Trditev, da je vera privatna stvar, pa ima še drugo pomanjkljivost. Vera (to se pravi: vezanost človeka na Boga, na vest, na zapovedi) naj bi torej veljala le v zasebnem območju, doma med štirimi stenami; v javnem življenju, v državi, v politiki pa ne? Tam naj bi obveljala le korist! In sleherno sredstvo, da jo dosežem, naj bi bilo upravičeno. Če je v korist, potem se lahko prekršijo pogodbe, se krivo priseže, začno vojske in revolucije, potem lahko pomorimo stare ljudi, ki so državi le v breme, nasprotnike obsodimo v zapore in koncentracijska taborišča in jih tam nečloveško mučimo? Da, saj smo vse to doživljali in še doživljamo! Če so vera, greh, naša vest in podobno, »le« zasebna stvar, potem je to prav.

Toda zdrav razum nam pravi, da to ni prav. Zato vprašanje vere le ni zasebna stvar.

Z.

Vemo pa, da moremo tudi mi, čeprav nebojgli, vplivati na dogodke sveta.

Kako?

S tem, da sledimo sporočilu fatimske Gospe. In komur je mar njegova lastna prihodnost, prihodnost njegove družine, naroda in vsega sveta, ne bo mogel preslišati naročil nebeške Matere v usodnih časih.

+

Nebeška Mati nas poziva k POKORI IN ŽRTVAM V ZADOŠČENJE ZA NASE GREHE IN ZA GREHE VSEGA SVETA. »Žrtvujte se! Darujte Gospodu žrtve v spravo za toliko grehov, ki ga žalijo!« kliče Marija.

V stoletju greha živimo. Zato morajo dobri storiti več, kot je nujno potrebno. Storiti tudi nekaj za druge. Ljudje si morejo in morajo medsebojno pomagati k spreobrnitvi.

Bog pričakuje od nas predvsem takih žrtev, ki so potrebne pri vestnem izvrševanju naših dolžnosti ter božjih in cerkvenih zapovedi.

+

Poleg tega, da se je treba pokoriti in žrtvovati za grešnike, naroča Marija pri vsakem prikazanju v Fatimi: »MOLITE SVETI ROŽNI VENEC!« Skoro nas preseeneča neprestano Marijino opozarjanje na molitev rožnega venca. Iz tega moremo sklepati, da ima rožni venec v naših časih, ko se odloča za stoletja, prav posebno poslanstvo.

Leta 1917. so narodi želeli predvsem, da bi se polegla vojna vihra. In Marija je naročala: »Naj ljudstvo vztraja v molitvi rožnega venca, ako hoče doseči konec vojne!«

Danes je stiska sveta večja. Sile teme so na zmago-slavnem pohodu. Nedolžni so preganjani. Človek drzno dviga svojo roko proti Bogu. Vsi stojimo na robu propada.

Vzemimo v roke rožni venec!

+

Tretje, kar vodi do obnove krščanskega življenja, je Marija izrazila z besedami: »Jezus hoče razširiti po svetu češčenje mojega brezmadežnega Srca«. In mala Jacinta je naročila Luciji: »Le povej vsemu svetu, da nam Bog deli svoje milosti po brezmadežnem Srcu Marijinem. To Srce naj prosijo za mir, ker ga je Gospod zaupal njenim rokam.«

Češčenje Marijinega Srca enako kot rožni venec ni nekaj novega v Cerkvi. Saj je to pravzaprav le češčenje materinske ljubezni Marije do nas.

V Fatimi je Marija poudarila pomembnost tega češčenja za rešitev današnjega človeštva. Kajti v časih, ko pravične jeze božje ni več mogoče zadrževati, je Bog prepustil izvrševanje svojega usmiljenja Marijini priprošnji.

V usodnih urah, ko stojimo pred izbiro: ali poguba ali Marijina roka, se oprimimo, bratje in sestre, te materinske roke in poslušajmo njene klice!

Da bo v svetu nastopila doba miru, je treba izprostiti spreobrnjenje Rusije. Da bo do tega prišlo, pa opominja Marija:

»TREBA JE SPREMENITI ŽIVLJENJE!«

Kajti upor atoma proti človeku je samo simbol upora človeka proti Bogu.

V-ko.

OB NEVIHTI

Ob nevihti se je nenadoma zabliskalo in zagrmelo je. Mati se je stresla, vendar ni hotela tega pokazati malemu sinčku. Rekla mu je: »O, to je bil blisk.«

Mali Filip pa je bil bolj brihten in je odgovoril:

»Tako? jaz sem pa mislil, da nas je hotel Bog fotografirati.«

Pismo iz onostranstva

(Nadaljevanje)

Moje oboževanje Maksa je postalo moja nova in živa vera. To je bila doba, v kateri sem se v uradu še posebno znašala nad tistimi, ki letajo v cerkev, nad duhovniki, nad odpustki, nad rožnovenskim drgnjenjem in drugo podobno ropotijo.

Ti si si prizadevala, da bi te stvari pred menoj ščitila, a menda nisi opazila, da meni pravzaprav ni bilo toliko za te stvari kot take, marveč da sem iskala le neke obrambe zoper svojo vest, — ker sem je takrat še potrebovala, — da bi svoj odpad od Boga tudi razumsko utemeljila.

V resnici pa sem se borila proti Bogu. A ti se tega nisi zavedela. Imela si me še za katoliško. Jaz sem tudi hotela veljati za tako, saj sem plačevala celo cerkveni davek. Nekoliko »zavarovanja« končno ne more škodovati, sem si mislila.

Tvoji odgovori so bili včasih izvrstni; toda ob meni so zdrsnili vstran, ker ti kratkomalo nisi smela imeti prav.

Radi teh skvarjenih odnosov najina bolest ni bila kaj posebno velika, ko sva se po moji poroki za vselej ločili.

Pred poroko sem šla še enkrat k spovedi in k obhajilu. Bilo je pač predpisano. Jaz in moj mož sva bila v tej stvari enakih misli. Zakaj bi ne izpolnila tudi te formalnosti, če je že predpisana? Opravila sva jo kakor vsako drugo formalnost.

Ti imenuješ to nevredno. Torej po tem »nevrednem« obhajilu sem imela nekoliko bolj mirno vest. Sicer pa je bilo to obhajilo zadnje.

Najino zakonsko življenje je potekalo v glavnem zelo soglasno. Bila sva v malone vseh stvarih istega mnenja. Tudi v tem, da si nisva

hotela naprtiti bremena otrok. Enega bi bil moj mož pravzaprav rad imel — več seveda ne. Toda jaz sem mu znala tudi enega izbiti iz glave. Fine obleke, krasno pohištvo, bari, izleti z avtom in druge zabave so mi bile bolj važne.

Bilo je zelo užitno leto med najino poroko in mojo nenadno smrtjo.

Vsako nedeljo sva se peljala kam ven na deželo ali pa sva obiskala sorodnike mojega moža. (Svoje matere sem se sedaj sramovala.) Ti pa so bili pravtako površni in lahkomišelní v svojih življenjskih nazorih kakor midva.

Naznotraj pa se res nisem čutila nikdar srečno, četudi sem se nazunaj še toliko smejala. Vedno je na meni nekaj glodalo. Želela sem si, da bi po smrti, o kateri sem si mislila, da mora biti kajpak še daleč, daleč, ne bilo ničesar več.

A je že tako, kakor sem bila slišala nekoč v pridigi, da Bog vse, karkoli človek dobrega stori, na ta ali oni način plača. Če ve, da ne bo mogel na onem svetu, stori to pa na zemlji.

Jaz sem nepričakovano podedovala bogato premoženje po neki teti. Mojemu možu se je posrečilo, doseči večjo plačo, tako da sva si mogla napraviti krasno stanovanje.

Vse, kar je versko, se je svitalo le še od daleč.

Kavarne v mestu, hoteli, v katerih sva se na svojih potovanjih ustavila, naju niso privedli v bližino Boga.

Vsi ljudje, ki sva jih tam spoznala, so živeli tako kakor midva: zunanje in ne notranje.

Ako sva kdaj na svojih izletih obiskala kako znamenito stolno cerkev, so naju zanimala le umetnine, ki sva jih tam videla. Nabožni čut, ki so ga vzbujale, posebno neka-

tere srednjeveške, sem jaz znala zatreti na ta način, da sem se znašala nad kako postransko okoliščino najinega obiska: nad nesnažno obleko ali nerodnim vedenjem redovnika, ki nama je cerkev razkazoval, nad „škandalom“, da ti, navidez pobožni menihi, likerje prodajajo, nad tem neprestanim zvončkljanjem k službi božji, pri kateri navsezadnje ne gre za drugo kot le za denar.

Tako sem znala milost, kolikorkrat je zopet potrkala na moje srce, vedno zatreti.

Posebno rada sem stresala svojo jezico nad raznimi srednjeveškimi slikami o peklu, kakor sem jih videla na pokopališčih ali pa drugje, kako hudič z ražnjem preobrača in cvre duše na rdeči in beli žerjavici, medtem ko mu njegovi tovariši z dolgimi rogovii prinašajo vedno novih žrtev. — Klara, pekel je mogoče naslikati, ni ga pa mogoče dovolj grozno naslikati. Vse človeške predstave o njem niso nič v primeri z resnico.

Zlasti sem se norčevala iz ognja, ki je v peklu. Ti veš, da sem ti nekoč, ko sva o tem govorili, stegnila pod nos prižgano žvepleno in porogljivo vprašala: „Ali diši tako?“ Ti si plamenček takoj vpihnila. Tukaj ga ne upihne nihče.

Rečem ti: ogenj, o katerem govori evangelij, ne gre tolmačiti le v prenesenem pomenu kot žgočo vest. Ogenj pomeni ogenj. Dobesedno je treba razumeti to, kar je rekel Oni: „Proč od mene, vi prekleti, proč, v večni ogenj!“ Dobesedno!

Kako more materialni ogenj mučiti dušo, ki je nematerialna, boš vprašala. Kako mo-

re na zemlji tvoja duša trpeti, če vtakneš prst v ogenj? Saj ne gori duša, kakšno bolečino občuti ves človek!

Tako smo mi tukaj duševno priklenjeni na ogenj, po svojem bistvu in po svojih sposobnostih. Našim dušam manjka njihova naravna gibčnost: mi ne moremo misliti, kar bi hoteli in kakor bi hoteli.

Ne glej dobesedno na te črke; kajti to stanje, ki je vam nekaj čisto neznanega, mene žge, a ne da bi me uničilo.

Naša največja muka obstoji v tem, da natančno vemo, da Boga ne bomo nikoli gledali.

Kako more tako dejstvo mučiti, za katero nam na zemlji ni bilo prav nič mar? Dokler nož le na mizi leži, pusti človeka čisto hladnega. Ostrino noža vidiš, čutiš je pa ne. Toda pritisni si nož na kožo in zavpila boš od bolečine.

Sedaj čutimo izgubo Boga; poprej smo jo le predvidevali.

Trpijo pa ne vsi pogublenci v enaki meri. Čimbolj hudobno in premišljeno je kdo grešil, tembolj ga tare izguba Boga, tembolj ga davi zlorabljen stvar. Pogubljeni katoličani trpijo hujše kakor drugoverci, ker so prejeli več razsvetljenja in milosti, katero so poceptali. Kdor je bil bolj temeljito poučen, trpi hujše kakor kdor je bil neveden. Kdor je grešil iz hudobije, trpi hujše kakor kdor je grešil iz slabosti.

Toda nobeden ne trpi hujše, kakor je zaslužil. O, da bi vsaj to ne bilo res, tako da bi jaz lahko upravičeno sovražila!

(Dalje prihodnjič)

Pevci Slov. pevskega društva „Zvon“ v Heerlerheide na Nizozemskem so bili kar veselo razporejeni na izletu v Luksemburgu.

Slovenska Krajina,

*najlepša milina.
Ljubljena Ravenska,
Gorička, Dolenska!*

*Ne poznam jaz lepš'ga sveta,
vsa sladkost si moj'ga srca!
Slovenska Krajina, mili moj dom,
pozabo te nikdar, nikjer ne bom!*

*Pogled moj z daljave
pošilja pozdrave;
hižički domačoj
in cerkvici farnoj.*

*Objamem v ljubezni obe
pozabit' vaj srce ne ve!
Slovenska Krajina, mili moj dom,
pozabo te nikdar, nikjer ne bom!*
P r e k m u r s k a

Nepoznani slovenski materi

(Slika iz spominov)

Ta zgodba pa je namenjena vam, mladenke slovenske, vam, ki vas je usoda vrgla na tuje in ste se neizkušene znašle v velikem svetu in njegovih mnogovrstnih zasedah. Resnična je, pripeti pa se prav tako lahko danes in jutri.

Vsem vam je posvečena, ki znate se jokati in trpeti, zakaj v sléhernem trpljenju je vedno še klica rešilnega upanja.

Vem, da vam je bilo sprva na tujem vse novo, vse morebiti lepše kot doma, celo sirenski klici pogube so postali za to ali ono zapeljivo omamni. Pa ste se mnoge znašle iznenada v usodnem precepu: ali pasti in zakraljevati za hip v varljivo sladkobnem udobju ali kljubovati in se s tegobo izpostaviti nevarnosti ceste.

Prvim in drugim topel pozdrav. Prvim, sočutni, ostalim prijateljsko vdani. Po temni noči vzide često vse lepši dan. Izčiščen in veder.

Bilo je pred leti na materinski dan. Umaknil sem se bleščobi pomladnega jutra in se zaprl v laboratorij tovarne, kjer sem si služil svoj trdi vsakdanji kruh. Bolj sem

drobnjaril ta dan kot delal. Želel sem si le samote, da bi mogel po letih zdomstva napraviti na ta dan skromen obračun s seboj. Tri drobne marjetice so mi delale družbo. One majhne, bele, s katerih cvetovi smo dajali nekoč naše bežne ljubezni na preizkus. Tam na podoknih sosedove hiše so se razcvetele, pa sem jih spotoma natrgal in v skromen šopek povil.

Mislil sem na mater. Na svojo in tisočere moji enake. Leta so jo prikovala na posteljo, rada bi si ob očetu že odpočila, zato, da naj pridem, da ji zatisnem trudne oči, je pisala! Vedel sem, da ji bom tokrat v odgovor znova lagal. O, koliko let jim že z bolečino v srcu lažemo, tem blagim materam našim. Kot seme so nas zasejale rodni zemlji, da bi kalili, rodili in zoreli njim v poslednji mir in v svojo dopolnitev. Nemo zdaj zro v nepoznane svetove, srce pa nenehno lovi kot dete metulje, širom sveta svojo kri.

Zalotil sem se na stranpoti. Tisočkrat že sem v dolgosti časa prežvečil ta trpki sad, sem si dejal. Tu ob teh inštrumentih je zdaj moj začasen pristan, tu začasno zavetje, sem se začel toplo izpodbujati; tu bom ostal do onega dne, ko se bom truden od dolge poti povrnil znova domov.

Misel se je pohlevna vračala v svojo nemoč, ko je srce še vedno gorko hrepenelo. Hrepenelo je po nečem daljnem, le še slutenem. Za čas tožee, potem zopet zaupno vdano. Kot veja v vetru.

Tak je bil začetek sončnega pomladnega jutra na materinski dan pred leti. Tam izpod napušča mi je ptiček žgolel svoj jutranji pozdrav. Drobní ptiček. Z melodijo je priletel po svoj dnevni obrok, kot da bi me hotel že vnaprej nagraditi za dobro delo. Komaj sem mu oddrobil nekaj mrvic kruha, mi zazvoni telefon. Da je dokaj tuje korespondence, da naj odložim laboratorijsko delo in pripravim prestave po možnosti že do jutri, je rezko udarjal gospodarjev glas. Marie-Françoise da mi bo prinesla vse potrebno. Tako je bilo namreč ime strojepiski.

Komaj sem odložil telefon, že se mi vsuje skozi vrata zalo dekle. Brez dobrega dne, brez jutranjega pozdrava. Kdo bi ji zameril prešno vihravost, ko jo je krasilo morda le dobrih dvajset pomladi.

»Oh, les belles petites marguerites,« mi

je zvonko zapela in že izmaknila najlepšo. V razporek lahne oblekice jo je vtaknila in se mi zvito repno nasmehnila.

»Nekam otožno resni ste danes, gospod I.,« se je zresnjevala.

»Materinski dan je in mislim na mater,« sem ji vrgel svečano.

»Ah, da, saj res, nisem niti pomislila na to. Sicer pa mi je ta dan itak tako zoprni.«

Poskočil sem, kot da bi me kdo v srce zabodel. Zgaga presita, te svetosti mi pa ne boš oskrnjevala, sem se že zaganjal v napad. Pa sem se hipoma zbral v sočutno resnost.

»Kaj vam greni srce, Marie-Françoise, da je vaše srce ta dan brez toplega žarka?« sem se pomirljivo približeval.

»Ah, veste, ni lepa ta moja zgodba. In nerada oživljam ugasli ogenj, da me rana še bolj ne skeli.«

»V bolnišnici se zatekamo k vračem za pomoč in čisto tudi topla beseda olajša bolečino,« sem previdno prediral led.

»No, tu sem, kot vidite, navidez vihrava, brezbrizna, divja. Bežim pred samo seboj, izogibam se resnice. Kot presajena roža sem, ki hlastno srka življenje, da ne bi usahnila.

Presedel sem se, kot da bi mi začelo biti tesno. Ponudil sem ji cigareto, pa je odklonila. Nič več ni bilo sonca na njenih licih, a se je vendar zaupno izpovedala.

»Veste, jaz nikdar nisem poznala ne matere ne očeta. V državnem zavodu so me vzredili. Potem me je še nebogljenjo vzela za svojo moja sedanja krušna mati. Tako nezrečeno dobra je bila vedno z menoj. Živela sem brezskrbno kot vsi otroci moje starosti. Pozneje, ko sem doraščala, sem jo nekoč vprašala, zakaj se jaz ne pišem tako kot ona. Nekaj mi je dopovedovala, pa me ni

mogla pomiriti. Šele, ko sem bila s svojim priimkom sošolkam v zasmeh, je začelo neprestano kljuvati v meni. Potem mi je ob neki priliki po svoje razodela skrivnost, da je bila moja mama od daleč, daleč nekod, s Poljske baje ali kod, je rekla, in da so jo revno in bolešno angelčki vzeli v nebo.

Sčasoma sem začenjala vse razumeti. Mama me je najbrže zavrgla, ker sem bila verjetno sad nedovoljenega razmerja. Sam Bog ve, kako je bilo. Ta misel me često vznemirja. In zdaj sem v množici srečnih kot zablo deli romar, ki mu je streha le milo nebo.«

Zadnje besede je orosila s solzo. Z grenko solzo spoznanja, da se je v zrelih letih življenja znašla brez matere in očeta? Že sem iskal primernege leka, da bi pomiril to mlado nepokojno srce. Pa me je sama prehitela, vprašajoč me, če vem, kako se piše. Moral sem ji priznati, da jo poznam le pod imenom Marie-Françoise.

»Veste, Pažek se pišem,« je izgovorila ime po francosko in hitela, kot da bi se hotela znebiti nečesa nadležnega.

Poprosil sem jo, da bi mi črkovala ime.

P-a-j-e-k, Pajek torej, me je presunilo.

Postalo mi je na mah vse jasno. Pogled mi je nemiren zaplaval tja pod sončno nebo. Srce pa se je napolnilo z nečim grenkim, bolečim...

Marija Frančiška Pajek — usahli slovenski cvet.

I. Z. Francija

Zgodovina

Zgodovina slovenskih izseljencev se začne od takrat, k'so še skupno okoli hrastove mize sedeli, vsak dan žgance, zelje, močnik, v nedeljah pa delikatesni ričet jedli.

Po dnevni so orali in žito sejali, zvečer fantje pod lipico legli in vesele pesmi peli.

Ko za oblake se skrila svetla lunica, z lojtrco na rami so tekali od okna do okenca.

Fantič potrkal je na okno in klical Maričko. Ona koj se oglasi, Tone v kamrico vstopi tiho in počasi.

Predno ljubca okence zapre, nagelj z rožmarinom za klobuk mu pripne; on ji pa obljubi, da ne pred pustom, pač pa

Mi smo tukaj sem prišli,

da bi dobre vole bili.

Le pijmo ga, le vžijmo ga,

saj je vince nej voda.

Marko mora ven ga spit'

zavolo kompanije,

Marko mora ven ga spit'

zavolo lomparije.

P r e k m u r s k a

koj po veliki noči, se z njo v farni cerkvi poroči.

Zazvonili zvonovi, zvonili veselo, fajmošter so zaljubljeni par poročili za vedno.

Po poroki nekaj let, dejal mož svoji ženi: »Rojdiva še midva z drugimi v svet, v premajni rojstni hišici, prostora za vse nas ni.«

Ko so pa slovo jemali, na glas so vsi jokali. Očka kuferček na ramco dejal, za roko sina je držal; mlada žena v naročju brateca, za kikelco se držala še majhna sestrica.

Ko dospejo v tuje kraje te, rodilo in zajakalo je še eno detece.

Drugi rod je rastel, v zorna dekleta in čvrste fante je vzrastel.

So dekleta v Sallaumines (izg. Salominu) salomensko fletne, zauber, nazarensko lepe, pa raje dekleta z Bruay izbral si je fantič z Liévina, salomenski pobič punco z Liévina, fant z Bruay pa raje ljubco z Salomina (Sallaumines-a).

Minevajo dnevi in temne noči, zibelka več v modi ni, v modernih vozičkih po mestu na sprehod se vozi že ta tretji rod.

Mi smo se pa sem pripeljali, da bi se trije rodovi pri Mlinarju zbrali.

In ta Mlinar salomenski ne melje žita v moke, da bi za našo slavnost potic, pogáč in šarkelj spekli.

Oh, in kaj s prijazno Mlinarico početi, ker noče družega, kot samo pristno kavo mleti.

Pa naj k temu nihče nič ne oporeče, vsem radi postrežejo z žlahtno kapljico, ki gladko po grlu v želodec in iz želodca naprej mimo mlinov teče.

Takšna je naša zgodovina, naj ostane v spominu naših dedov rojstna domovina!

Zadnjo nedeljo meseca majnika proslava bila je velika, 35 let obstoja društvo sv. Barbare s Salomina, obenem tudi dan materinski, bil je praznik res zelo prisrčni.

Sprva mladina s Salomina so lepo peli, častiti g. Kavalar pa veselo na klavir ropotali, nato igralci, o j igralci salomenski so burko zabavno, — smešno nerodnost počeli, potem z Bruay pevci vedno veseli, so več lepih slovenskih pesmic zapeli.

Na vse zadnje smo še jemali slovo, drug drugemu podali vsak svojo roko,

Bog daj, da bi zdravi, srečni in veseli, še mnogokrat pri Mlinarjevih se zbrali in zapeli.

Poroča Franc Per iz Pas-de-Calais

Naše socialne zahteve

(Ta izjava je bila sprejeta na proslavi papeških okrožnic „Rerum novarum“ in „Quadragesimo anno“ dne 30. aprila 1961 v Buenos Airesu.)

Slovensko krščansko socialno gibanje postavlja naslednje zahteve za socialno ureditev naše domovine:

1. Središče socialnega reda bodi človek z vsemi pravicami in dostojanstvom, ki mu po naravnem pravu pripada, da bo imel učinkovito možnost uživati vse osnovne svoboščine od katerih poudarjamo zlasti svobodo vere in prepričanja, govorjene in tiskane besede ter združevanja; svobodo strokovnega, stanovskega in gospodarskega uveljavljanja; svobodo zasebne pobude, imovine in izbire dela. — Izkoriščan ne sme biti ne po sočloveku ne po družbi. Prisilno delo in obvezna združevanja nasprotujejo človeškemu dostojanstvu in načelu svobode.

Človeško delo ima prednost in večjo vrednost kot mrtvi kapital; zato pa čisti dobiček, ki je pro-

Sallauminški otroci (Pas-de-Calais, Francija) pojejo ob 35-letnici društva.

Otroci iz Bruaya (Pas-de-Calais, Francija) na proslavi 35-letnice društva.

dukt dela in kapitala, ni izključna last podjetnika niti države. Večji del čistega dobička pripada delavcu.

Lastnina naj bo podružajbljena samo tam, kjer je to za blaginjo skupnosti nujno potrebno.

2. Delavec — ročni ali umski — mora zaslužiti najmanj toliko, da bo primerno živel in da si bo mogel nabaviti vse to, kar je potrebno za duhovno in telesno življenje in da mu bo ostajalo toliko, da si bo lahko zgradil lastni dom in prihranil nekaj premoženja.

Delavec mora imeti plačan počitek ob nedeljah in zapovedanih cerkvenih in državnih praznikih ter mora imeti zjamčen letni dohodek, ki naj se ob koncu leta dopolni z eno mesečno plačo. V primeru prenehanja službenega razmerja pripada delavcu odškodnina, ki znaša najmanj eno mesečno plačo za vsako leto službovanja.

Stavka je dovoljena, ko so bile izčrpane vse možnosti za mirno poravnavo.

Delavcu naj se omogoči stvarna udeležba na upravi, kapitalu in dobičku podjetja povsod, kjer to želi.

3. Družina je osnovna celica narodnega življenja in ji je treba dati tisto mesto in nuditi tisto zaščito, ki jo po svoji pomembnosti zasluži. Imeti mora primerno družinsko stanovanje. Družinske plače naj se izboljšujejo sorazmerno z narodnim dohodkom.

Zaposlenim ženskam in mladostnikom je treba nuditi posebno zaščito. Pri zaposleni ženski naj velja načelo: za enako delo enako plačilo. Mladini se mora v šolah nuditi tudi socialna izobrazba in vzgoja.

Poročeno ženo je treba osvoboditi delovne tekme.

4. Zemlja naj bo last tistega, ki jo obdeluje. Kmetije naj se osvobodijo prisilne kolektivizacije in krivičnih, prekomernih bremen ter naj se pospešuje svobodno združništvo.

Da se ohrani čim več kmečkih domov in da se kmetu pomaga do višje življenjske ravni, je treba kmetu nuditi vso potrebno zaščito in pomoč pri izboljševanju njegove lastnine s pomočjo šolstva, načrtnega pospeševanja modernizacije kmetovanja, z uvedbo zavarovanja za dote in zoper ujme s primernimi tržnimi ukrepi in z decentralizacijo industrije.

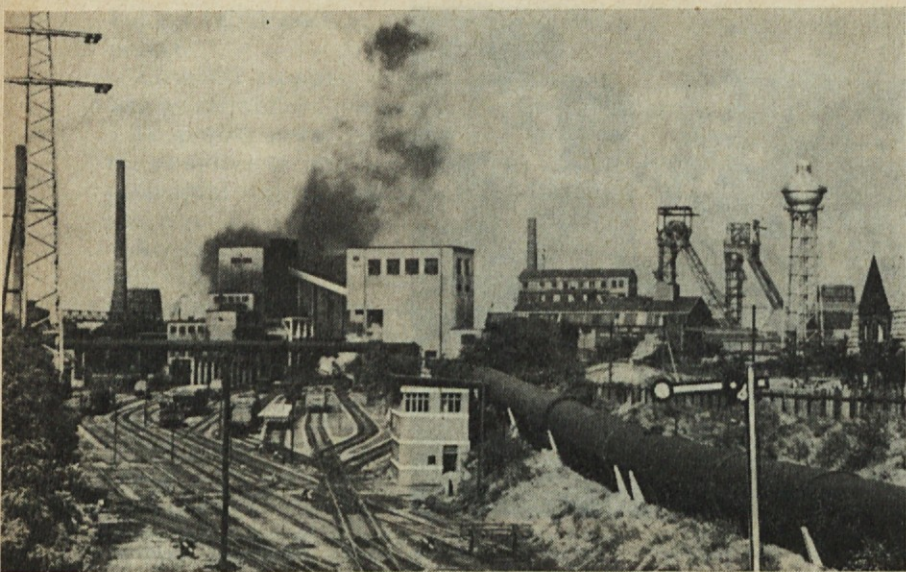
Srednji stanovi (obrt in trgovina) in svobodni poklici so družbi potrebni, zato naj imajo v njej mesto, ki jim pripada.

5. Za vse stanove naj se izvede socialno zavarovanje, ki ga naj prevzamejo samoupravne ustanove in zasebne družbe, ki bodo med seboj tekmovala.

Pokojnine naj vedno dosegajo nujni življenjski trošek. Delavski dopusti in socialno zavarovanje naj se izboljšujejo v skladu z narodnim dohodkom.

„Družabna pravda“

Rudnik „Jakobi“
v Osterfeldu, kjer je
zaposlenih več sloven-
skih rudarjev.

Dežela rudnikov in tovarn

NORDRHEIN — WESTFALEN

Že od nekdaj je bil slovenski človek prisiljen iskati delo in kruh izven domovine. Avstroogrška monarhija in predvojna Jugoslavija nista našli doma zaposlitve za naše ljudi. Tudi današnje stanje v Sloveniji ni zadovoljivo, saj je v zadnjih letih zbežalo iz domovine več tisoč mladih delavcev v Avstrijo in Italijo, od tam pa šlo iskat dela preko morja v druge zapadnoevropske dežele. Največ jih je našlo zaposlitev v Zapadni Nemčiji, v deželi rudnikov in tovarn z imenom Nordrhein-Westfalen. Ker so to sami mladi ljudje in si hočejo ustvariti boljši gospodarski položaj, se ne ustrašijo dela v rovih in železarnah, kjer se pač največ zasluži. V razliko od takozvanih „Staroslovencev“, ki so prihajali v deželo pred zadnjo vojno, imenujemo te nove priseljence „Mladoslavencev“.

Bralca bo gotovo zanimala dežela Nordrhein-Westfalen, kjer so slovenski delavci že desetletja služili kruh. Zato pogledjmo nekaj podatkov o tej „obljubljeni deželi“.

Dežela Nordrhein-Westfalen je ena izmed sedmih dežel Zapadne Nemčije. Po sedanji obliki je nastala leta 1946 z združitvijo nekdanje Westfalije (Westfalen) in severnega Porenja. Na zapadu meji na Belgijo in Holandijo, na jugu in jugovzhodu na deželi Rheinland-Pfalz in Hessen, na severu in severovzhodu pa na deželo Niedersachsen.

Po obsegu meri dežela Nordrhein-Westfalen 33.959

kvadratnih kilometrov. Je torej za dobro tretjino večja od Slovenije, katere površina znaša 20.192 kvadr. kilometrov. Po prebivalstvu pa prekaša Slovenijo kar desetkrat, saj v deželi Nordrhein-Westfalen prebiva 14,7 milijonov ljudi. Slovenija šteje po zadnjem štetju 1,534 milijona prebivalcev. Ako bi bila Slovenija tako gosto naseljena kot dežela Nordrhein-Westfalen, bi štela 10 milijonov ljudi. Med 14,7 milijoni prebivalcev dežele Nordrhein-Westfalen je 3 milijone beguncev iz Vzhodne Prusije, Šlezije in Vzhodne Nemčije.

Katoliški veri pripada v deželi Nordrhein-Westfalen 54,8 odst. prebivalstva, k protestantski pa 41,1 odst. prebivalstva.

Najgostejše naseljen je tisti del dežele, ki ga imenujemo Porurje. Razprostira se vzdolž reke Ruhr in ima po njej tudi ime Ruhrgebiet. V pasu s približno 60 km dolžine in 30 km širine najdemo v Porurju kar sedemnajst mest s 75 do 730 tisoč prebivalci. Med porurska mesta štejemo: Duisburg, Oberhausen, Mühlheim, Bottrop, Essen, Gladbeck, Gelsenkirchen, Wattenscheid, Wanne Eickel, Bochum, Herne, Recklinghausen, Castrop Rauxel, Dortmund, Witten, Hagen... Na površini z okrog 2000 kvadr. km živi v Porurju kakih 5 milijonov ljudi.

Glavno mesto dežele Nordrhein-Westfalen je Düsseldorf (700.000 prebivalcev), največje mesto pa je Köln (733.000 preb.). Druga večja mesta so še: Essen (730.000 preb.), Dortmund (630.000 preb.), Duisburg (500.000 preb.), Bochum (368.000 preb.),

Gelsenkirchen (390.000 preb.), Oberhausen (257.000 preb.),... V celoti je 23 mest z nad 100.000 prebivalci.

ALOJZIJ REMEC:

V TUJINI

Sin piše materi:

O mamica, tu je sama ravnina,
nič gričev, nič gorá,
in v srcu tiha bolečina
brez vzdihov, brez solzá.

Mati piše sinu:

Pošiljamo hleb ti domačega kruha
in sira in krhljev in suhih sliv.
V imenu Očeta, Sina, Svetega Duha
moj blagoslov, sinko, da vrneš se živ!

Pametni sodnik

Po letu 1945 se je na Bavarskem dogodila tale zgodba:

Pred ostarelim sodnikom je stal mlad zakonski par. Ločiti se morata, ker se ne razumeta več, sta oba naenkrat povedala sodniku.

Sodnik je poslušal nekaj časa, potlej pa je skušal pomiriti. Dobri dve uri je prigovarjal in svetoval, a ni nič pomagalo. Mlada dva sta tiščala narazen. Nikakor ne moreta več skupaj živeti.

»Tako, tako!« je sodnik naenkrat opustil svoj uradni ton in začel kar na glas kričati: »Zdaj pa imam že dovolj vajinega jadikovanja! Da bi ravno vama ne mogel dokazati, da spadata za celo življenje skupaj! Presneto, samo sladkorčkov pa ni v nobenem zakonu! Marsikaj je treba potrpeti in tudi kaj grenkega požreti. Še vselej je bilo tako, od Adamovih časov sem vaju sit, glejta, da se zgubita, jaz vaju nikdar ne bom ločil, kar poiščita si drugega sodnika, če ga bosta našla!

Mlada zakonca sta ga vsa začudena poslušala. Od strahu je žena nehoté stopila bliže možu in ga prišla za roko. In mož je to mirno dopustil, kot bi čutil, da mora ženo braniti.

Brez besede sta se nato obrnila k vratom, da bi odšla. Pa je sodnik še enkrat pristopil k njima in jima kar tam osebno prijateljsko dejal: »Stopita ta čas v kako gostilno na malico, pa me počakajta. Opoldne pridem k vama, pa bomo videli, kako bi se dalo narediti!«

In zakonca sta šla. Ob klobasi in pivu se jima je počasi razvezal jezik in spet sta se začela prepirati. A čisto drugače kot pred sodnikom. Mož ni več trdil, da je žena vsega kriva. Priznal je, da je v vojni prepotoval pol sveta, bil ranjen pa še v ujetništvu in zato ni bil vselej preveč potrpežljiv. Pa tudi drugače, no ja, vojaki...

Žena pa je spet trdila, da je seveda marsikaj zagrešila: je pač rajši poslušala neumne poklone kot pa pametne nasvete. In še to in ono... Pa sta tik pred poldnem zaslišala sodnika pred vrati. Kar žal jima je bilo, da sta ga počakala. Bi že brez njega...

A sodnik ni hotel ničesar slišati o tem. Na vsak način, da morata z njim. In sta šla. Med potjo ju je spet izpraševal, pa zvedel, kako sta se pred zakonom rada imela, kako sta med vojno drug po drugem hrepenela... »No, takrat sta se rada imela, leta in leta si pisarila, zdaj pa kot pes in mačka...!« In še zaklel je sodnik na koncu te kratke pridige, pa prav pošteno, da sta se mož in žena spet boječe oprijela.

V stanovanju ju je peljal kar v drugo sobo. Tam jima je predstavil starejšo ženo, ki je vsa bleda slonela na visokih blazinah. »Ona vama bo kaj povedala,« je dejal sodnik in zaprl vrata za njima. Začudena sta stala zakonca pred bolniško posteljo in nista vedela kaj reči.

Pa jima je bolnica sama pomagala. Začela je vpraševati in kmalu vedela, kako in kaj.

»Premalo sta še skusila, preveč dobro se vama je godilo.«

In žena je začela pripovedovati lastno življenjsko zgodbo: »Tudi midva z možem, tudi midva sva bila nekoč tako srečna in praznovala poročni dan. Potem sva šla na poročno potovanje, na pot v srečo, ki je trajala — tri dni. Da, samo tri dni. Četrty dan sem tako nesrečno padla na hrbet, da sem hroma obležala. Da, to je najina življenjska zgodba o „sreči“! Dvainštirideset let že le-

žim tule, dvainštirideset let me je moral kot otroka negovati in jaz se mu nisem mogla drugače zahvaliti kot z očmi... In ves ta čas nisem prišla iz postelje, nisem bila na vr-tu... In on ni nikoli šel v gore ali na morje, čeprav je sodnik po poklicu. Ni mogel, ker je moral mene negovati...»

Za hip je prenehala žena, kot bi jo govorjenje utrudilo. Potlej pa je še dodala: »Ali razumeta sedaj, da najina ljubezen ni mogla umreti? Ni bilo časa, da bi umrla. Vedno spet in spet je bila najina ljubezen zaposlena, teža bolezni jo je hranila dan za dnevno, leto za letom prav do danes... In jo bo ohranila do konca...»

Spet je utihnila bolnica. Ganjena se je mlada žena ob njeni postelji dvignila in ji spoštljivo poljubila roko. Tudi mož se ji je zahvalil za lep nauk. Prav takrat pa je vstopil spet stari sodnik. Stopil je k postelji in prijel svojo bolno ženo za roko in jo ljubeče vprašal, če kaj želi. Pa je žena rekla le mlademu zakonskemu paru, naj se nikar tako žalostno ne držita. Saj vendar nimata nobenega razloga zato.

Ta dva pa sta se brž poslovila. Sodnik ji-

ma je še rekel, da se sedaj lahko pustita ločiti; še on jima kot sodnik izstavi ločilni list, seveda, če imata še pogum za to.

Da ni treba, sta oba odgovorila in se po dolgem času prvič spet drug drugemu ljubeče, odpuščajoče nasmehnila.

»No, potlej pa še bolj prav«, je dejal sodnik in zaprl vrata za njima. Stopil je k svoji bolni ženi in jo zopet vprašal, če kaj želi...

Iz slovenskih krajev

V Postojnski jami je bilo letos manj domačih obiskovalcev kot lansko leto, tujcev pa znatno več. — Štiri mesece so bili v St. Petru na Krasu (Pivka) brez vode. Dovažati so jo morali od drugod s cisternami. — V Murski Soboti so začeli z regulacijo obmej-ne Lendave. — V Gaberniku pri Rogaški Slatini so odkrili nov vrelec mineralne vode.

V Podselu pri Novi Gorici sta trčila avto-bus in tovornjak, zaradi česar je bilo poško-dovanih 12 potnikov. — V Batujah je hudo-urnik porušil del nasipa železnice Prvačina-Ajdovščina. — Drezina je trčila v brzovlak

v Gornjih Ležeh na Krasu. Pri tem je bilo več ranjenih.

Ker je jugoslovanska letalska družba JAT prezaposlena z rednimi progami, so ustano-vili v Ljubljani novo letalsko podjetje za izredne vožnje »Adria aviopromet«. Na Ni-zozemskem so kupili 4 letala, katerih eno lahko prepelje naenkrat 72 do 100 potnikov. — V nekdanji konjušnici v Mariboru sedaj izdelujejo akumulatorje. — V Dobrni so od-prli novo pekarno in novo mesnico. — V Mengšu nameravajo razširiti semenarno in drevesnico. — V Ljubljani so se začela dela za ureditev železniškega vozlišča.

V Škofji Loki so podrli več starih mostov in delajo nove. — V St. Janžu pri Dravo-gradu so zgradili za gasilce velik bazen, iz katerega bodo v primeru ognja lahko črpali vodo. — Letos se je v Ljubljani spet vršil knjižni dijaški semenj kot pred zadnjo voj-no. Seveda je bil to le začetek. — Tovarni steklenih izdelkov v Slov. Bistrici in steklar-na v Rogaški Slatini sta se združili v eno podjetje.

Cerkniško jezero se v poletnih dneh spre-meni v polje. Požiralniki pogoltnejo doma-

la vso vodo, kmetje pa izkoristijo ta čas, da pospravijo velike količine trave, ki raste na jezerskem dnu. Obiskovalci si medtem lah-ko ogledajo največje požiralnike Veliko in Malo Karlovico. — V Braniku na Vipav-skem obnavljajo znameniti grad.

V Luksemburgu je postal evropski telo-vadni prvak Slovenec Miro Cerar, 21-letni študent univerze, vitek, eleganten fant, mo-čan kot medved. Ko se je vrnil, so mu doma priredili veličasten sprejem. — Na Poreznu v škofjeloškem pogorju so se pasli konji. Enemu je spodrsnilo in je spodbil drugega pod seboj, da se je tako na strmini ubilo kar 15 konj.

Slovenski znanstveniki so izdelali načrte za napravo, ki bo v Piranu spreminjala morsk vodo v pitno, zraven pa pridobi-vala sol, magnezij, jod in brom.

Kmetijska zadruga v Lendavi je uredila nov lep nasad breskev (3 ha).

Na zadnjih balkanskih igrah je bilo med jugoslovanskimi atleti kar tretjino Sloven-cev.

V Grosupljem so priredili »Večer med Dolenjskimi polharji«.

Akademski slikar Gojmir Kos je v ljubljanski vladni palači narisal prizor iz slo-venske zgodovine: Slovenski kmet svobodnjak sedi na knežjem kamnu pri Gospi Sveti. Privedli so mu novo izvoljenega kneza. Kmet svobodnjak vpraša kneza,

preden mu preda oblast, če ima potrebne lastnosti, da bo slovenskemu ljudstvu dober vladar, pravičen sodnik in pogumen vojskovodja. Poročilo o ustoličenju karantanskih slovenskih knezov je edinstven dokument srednjeveške demokracije.

Na zeleno Štajersko

Na zeleno Štajersko,
kjer ljubce so tri,
na Kranjsko, Koroško,
kjer ajda zori.

Na blejsko jezero,
kjer plava čolnič,
k okencu s cvetjem,
kjer sanja deklič.

V triglavske vrhove,
tam sonce žari,
na dravske bregove,
kjer val se peni.

Čez gmajnico v pašo,
kjer vriska pastir,
na izaro naše —
tam božji je mir.

V očetovo hišico
ti gre po slovo,
položi te v zibelko —
zasanjaš sladko.

In v senco te zvabi
pod lipico, v gaj.
Tam srce pozabi,
da mora nazaj...

(Narodna)

Pater Jakob Vučina

srebrnomašnik

Pater Jakob, ki od oktobra 1959 deluje med našimi rojaki v Nici in Marseju, je letos praznoval srebrno mašo, to se pravi 25-letnico svojega duhovništva.

Rojen je bil 1912. leta v Sovjaku na Štajerskem in 5. julija 1936 je bil kot kapucin posvečen v Mariboru v duhovnika. Po vojni je nekaj časa deloval med našimi rojaki v Argentini, pa se je kmalu vrnil na Koroško, kjer je vneto deloval med slovenskimi tretjeredniki, dokler mu nemški šoviniisti niso onemogočili plodonosno delo med našimi rojaki na Koroškem.

Skromno, toda pristrčno, je praznoval svojo 25-letnico prvo nedeljo v juliju v Nici v krogu naših izseljencev, katere je z gorečnostjo in svojo dobrodušnostjo že od prvega dne pritegnil.

Toda tretjeredniki na Koroškem, katerim je bil

dolgo časa duhovni pastir, so želeli, da tudi v njihovi sredi proslavi svoj mašniški jubilej. Na prvo nedeljo v avgustu so mu pripravili lepo slavo v božjepotni cerkvi na Žihpoljah, kjer dekanuje č. g. Košir. Pred cerkvijo so ga pozdravili zastopniki najmlajših deklet in fantov ter zastopniki mož in žena. Pri slovesni sveti maši, je nato jubilanту asistiral tudi njegov redovni predstojnik gvardijan p. Denis, ki je nalašč za to priliko prišel na Koroško. Po evangeliju je ta pater najprej spregovoril v francoščini, nakar je č. g. Čretnik, direktor slovenskih katoliških Misijs v Franciji gvardijanov govor prevedel, nato pa podal par misli o duhovniku v današnjem svetu, v katerem je živa priča vere, upanja v Boga ter ljubezni do Boga, pa tudi živa priča pravice božje. Obenem je g. Čretnik slavljence pozdravil in mu čestital v imenu vseh slovenskih duhovnikov, ki delujejo v Franciji, in vseh izseljencev, ki živijo v tej deželi.

Med sv. mašo kakor tudi pri popoldanskih liturgijah so krasno prepevali koroški pevci, katerih petje ni bilo samo Bogu v čast, temveč je napravilo nepozaben vtis na prisotne Francoze.

K srebrnomašniškemu jubileju p. Jakoba iskreno čestitamo tudi bralci „Naše luči“. Naj bi njegovo delo rodilo obilno sadov med rojaki na Côte d'Azur!

V spominsko knjigo zapisane

M a m i c i :

*Ti mi vso ljubezen daješ,
čuješ nad menoj skrbno,
v zdravju, sreči in veselju
naj ohrani te nebó.*

M. T.

*Mama god praznuje,
z njo se veselimo;
dolgo naj goduje,
vsi tako želimo.*

At.

A t e k u :

*Bog naj tvoja pota vodi,
zdravje trdno s tabo hodi,
srečo da povsod imaš,
mi smo tvoji, ti si naš.*

P.

*Priden hočem biti,
srčno te ljubiti,
kakor mene ti —
Bog te naj živi!*

Janko.

Med rojaki

MARSEILLE

Dne 30. julija nas je obiskal ponovno naš župnik pater Jakob. Malo smo se v družbi z njim poveselili, predno je s Toneom iz Nice nadaljeval pot na svojo drago Koroško. Tone je rekel potem, ko je prvič videl marsejčane, da so to zares »fejst« ljudje! — Nekateri so se nam malo poizgubili. Upajmo, da jih bo našla svetloba »Naše luči«. Naši ljudje se pač selijo sem in tja in tako izgubiš z njimi stik. Prav bi bilo, ko bi vsak, ki spremeni stanovanje, to sporočil na naslov slovenske misije: 11. Montée Virenque, Nice, A. M.

Naj bi se izjavili marsejski Slovenci o tem, kdaj bi imeli radi skupno sv. mašo: ob nedeljah dopoldne kot dosedaj, ali morda popoldne!

NICE

Življenje v Nici je posebno v poletju zelo pestro. Primorski rojaki, ki so med nami, kar nas je s slovenske zemlje v veliki večini, se vsako leto podajo ob morški obali in potem skozi severno Italijo — teh par kilometrov — do Gorice in Trsta, da se morejo tako sestati s svojimi dragimi. Celo leto varčujejo, da se more to zgoditi...!

Imeli smo tudi rojstva in poroke, mlado življenje! Pri Kosmačinovih so imeli vesel

dogodek, Vidičevim se je rodila prva punčka, pri Škrlovih pa tudi. Ko jim bodo začeli enkrat zobje rasti, jih bomo pa »dali na papir«, da jih boste mogli videti. — In vesel poročni dan smo imeli. Pa še kako vesel! Dne 22. julija sta stopila pred oltar Ferjančičev Vinko in Čohova Marija. Ne samo prikimala, ampak čisto jasno sta si rekla »hočem«, potem sta se pa tako lušno zasmejala. Naj bo za vse življenje Bog z njima!

Našega župnika p. Jakoba smo počastili, preden je odšel obhajati 25-letni jubilej. Rekel je, da nas je zares vesel. Sveto mašo bomo imeli od sedaj naprej vsako nedeljo ob osmih zjutraj in sicer ne več v St. Barthélemy, ampak v cerkvi klinike na Avenue Notre Dame. Naj bo naša najsvetejša naloga nedeljskega dneva, da bomo — kakor naši očetje in matere doma — tudi mi tukaj, redno pri sv. maši!

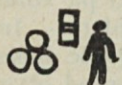
Cenitev. — »O, kako imate lepega psička. Ali bi ga prodali?« — »Bi ga, ampak za manj ne kot za pet tisoč dinarjev.« — »O, je psiček tako brihten?« — »Tako pamet ima skoraj kakor jaz.« — »No, potem pa ni vreden več kot petdeset dinarjev.«

*

Ali se izplača? — Lenka: »Liza, ali si res odslovila kuharico in sedaj sama kuhaš? Saj se ti ne izplača.« — Liza: »O, pač. Od kar kuham sama, mož polovico manj pojé.«

Kakšna sreča za francoske Slovence in njih svojce iz domovine po petih letih svidenja pri „Figelnu“ v Goriči (na ital. strani).

V ANGLIJI

Oktobrske pobožnosti: V LONDONU bo 8. okt. popoldne ob 5. sv. maša z blagoslovom v naši kapeli kot redno vsako drugo nedeljo v mesecu. — Naslednjo nedeljo 15. okt. bomo prišli v BEDFORD, kjer bo ob 4. pop. v cerkvi sv. Jožefa na Midland Rd. sv. maša z blagoslovom. Potem sestanek v dvorani pri cerkvi. — V nedeljo 22. okt. se bomo zbrali pri St. Mary and St. John, Snow Hill, WOLVERHAMPTON, kjer bo ob 5. pop. sv. maša. — Zadnjo nedeljo v oktobru na praznik Kristusa Kralja pa bomo imeli v ROCHDALE v konventni kapeli na William Street ob **11. uri dop.** sv. mašo z blagoslovom. Posebej opozarjamo, da je maša dopoldne. — Povesod bo pred mašo vsaj eno uro prilika za spoved.

WORTHING: Malo moramo popraviti zadnje sporočilo o mašah v Worthingu. V nedeljo 5. nov. bomo imeli na pokopališču ob 3. popoldne molitve za rajne, ob 4. bo sestanek pri sestrah v konventu na Crescent Rd, ob 5.30 bo redna župnijska sv. maša v župni cerkvi, ne v kapeli, kot je bilo javljeno. Tudi sv. maša bo za pokojne.

Še obiski. V avgustu nas je obiskal že stari znanec p. I. Žužek iz Pariza ter vodil petje na drugo nedeljo v Londonu, imel pa tudi v Rochdale posebej mašo na 3. septembra. — Na poti na Irsko se je več dni pomudil tu g. Guštin iz Argentine.

Knjižica »Slovenci na Angleškem« je dotiskana. Obsega v glavnem spremembe, ki so nastale po l. 1957., ko je prvič izšla. Zato je izostalo vse, kar je že v prvi knjižici.

Dodan pa je koledar za l. 1962. Kdor bi želel več izvodov, da jih pošlje znanec, naj sporoči župniku.

Podoba »Marije Pomagaj«. Težko bi danes našli Slovenca tu, ki te lepe podobe ne bi imel. Mnogi so jo poslali tudi drugam. Ker je le še nekaj izvodov na razpolago, javite takoj, ako bi jo želeli.

V BELGIJI

Charleroi-Mons

Srečno je končal študije član našega pevskega zbora »Jadran« g. **Franc Bezenšek** iz Châtelineau. Na »Institut Technique Supérieur de l'Etat pour les Industries Nucleaires v Bruslju je promoviral za inženirja nuklearne energije. Sin slovenskega rudarja se ni ustrašil trdega študija in je s pridnostjo in vestnostjo dosegel inženirsko diplomu. Žal njegovemu očetu ni bilo dano dočakati konca njegovega šolanja, saj ga je poklical k sebi Bog že 11. febr. Umrl je pa z zavestjo, da je s svojim težkim rudarskim delom pomagal sinu do lepše bodočnosti. Ta uspeh našega rojaka ni v ponos le njemu in njegovim domačim, ampak vsej slovenski skupnosti v Belgiji in širom sveta. Iskreno čestitamo in mu želimo še večji uspeh v življenju!

V mladi družini Davida Zadnik in Sonje Mavrič iz MONSA se je rodil prvorojenec, kateremu so pri **krstu** 3. sept. dali ime Janez Krstnik-Zoran.

Dne 7. sept. sta se **poročila** v Charleroi-Nord, naš rojak g. Jože Komac, doma iz Soče (Slovenija) in gđc. Marija Donisa, po

Množica rojakov po blagoslovitvi zastave društva »Slomšek« v Eisdeni v Belgiji.

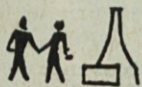
To smo pa mi mladi iz Eisdena v Limburgu (Belgija). Deklamiramo, zapoje-
mo in igramo. Vsi so nas
veseli.

rodu iz Lérída (Španija). Želimo jima sreče
in božjega blagoslova!

Smrti: 20. avgusta je umrla v Iumet skrb-
na žena rojaka Karla Šerbeka, po rodu
Flamka. Njemu in sinu: naše iskreno soža-
lje! Več Slovencev se je udeležilo pogreba.
— V bolnišnici Châtelet je 12. sept. po dalj-
šem bolehanju vsled rudarske bolezni še
mlad umrl g. Anton Mlinarič iz Châteli-
neau, rojak z Dolenjskega. Žalujoči družini:
naše sožalje. Molimo za pokoj njegove duše!

Ze dalj časa se **zdravi** v Dave-lez-Namur,
rojak g. Herman Gorjanc iz Châtelineau.
Upajmo, da se kmalu povrne domov. — Iz
bolnice se je vrnila ga. Ivanka Pisarič iz
Farciennes. Polagoma se ji zboljšuje. — V
sanatoriju Marcinelle se zdravita še vedno
rojaka Janez Prezelj iz Jumet in Mihael
Krofl iz Gilly.

Poleg posameznikov je šla tudi letos večja
skupina rojakov na obisk v domače kraje
pod vodstvom g. Jožeta Bizjaka. Dobro so
se počutili, le prehitro so jim minili dnevi
oddih.

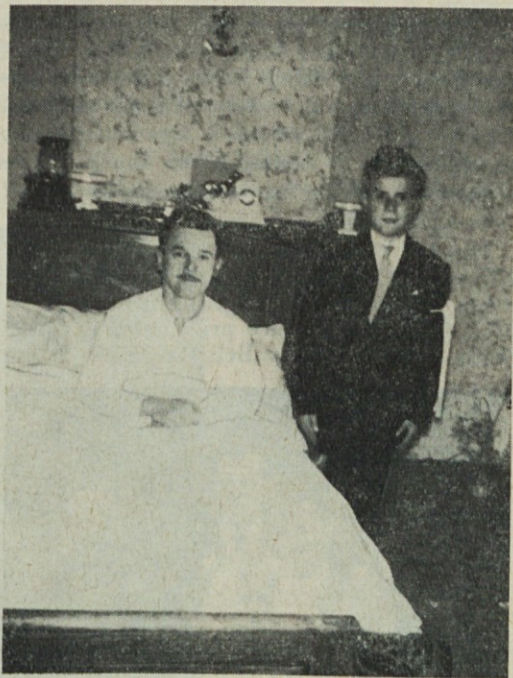

V FRANCII

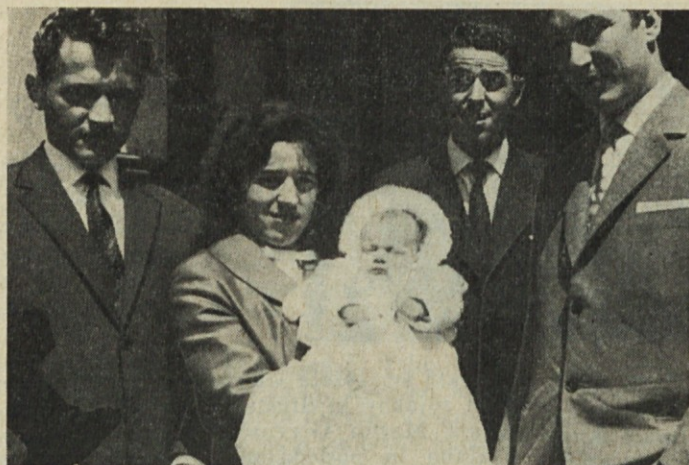
Pas-de-Calais

Zaradi posledice krute rudarske bolezni
silikoze je umrl v sredo 12. julija t. l. rojak
Jožef Gomilar. Rojen 11. 1. 1914 v Hrast-
niku, v 48. letu starosti, zapušča ženo, 8
otrok in obilo sorodnikov.

Pokojni je bil član našega društva rudar-
jev, 'sv. Barbare' v Bruay-en-Artois, P. de C.,
Francija, mnogoletni član pevskega in dram-
skega odseka omenjenega društva. Že od
otroških let je bil priljubljen, zelo zanimiv
in odličen igralec. Skozi 10 let je bil tudi
naročnik NL. Njegov Pogreb se je vršil v
soboto 15. julija, sv. maša zadušnica je bila

Pokojni Jožef Gomilar iz Pas-de-Calais (Francija)
na bolniški postelji, zadnjikrat fotografiran na dan
slavja sv. obhajila njegovega najmlajšega sina
Jean-Pierra.

Karmen Penko je bila pri krstu
(Francija)

Pariz

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob PETIH popoldne v kapeli MONTCHEUIL, 35 rue de Sèvres, Paris 6, métro: SEVRES-BABYLONE. Vsi prijazno vabljeni! (Slovenske duhovnike dobite na istem naslovu 2 uri pred mašo.)

V počitniških mesecih sta pomagala na slovenski župniji v Parizu, č. g. Franc Prijaetlj, ki je sicer v Argentini, sedaj nadaljuje študije v slovenskem zavodu v Rimu, in č. g. dr. Franc Felc, naš izseljenski duhovnik v Nemčiji. Obema se lepo zahvaljujemo, g. Prijatelju pa še posebej želimo zdravja, ker se je moral v začetku septembra v pariški bolnici podvreči operaciji.

Poroke: V zakramentu sv. zakona so združili svoje življenjske poti: Franc ULJAN, doma v Zabičah pri Podgraji, in Ema TOMŠIČ, doma iz Koritnice pri Knežaku. Anton Škala iz Podzemlja v Beli Krajini in Ivana

Ob poroki Franceta Klobučar in Franciške Brudar
v Parizu.

SKUBE iz Ljubljane, Jože MAHNE iz Rjavč pri Pregarjih in Marija KOCIJANČIČ iz Harij, Viktor KOCIJANČIČ iz Tominja pri Trnovem in Milena POŽAR iz Suhorja. Vsem novoporočencem želimo lepo življenjsko pot, katero naj vodi Kristus in njegova milost.

Krsti: Po krstni milosti so postale in postali članice in člani svete Cerkve in naše župnije: Nada Marija POŽAR, hčerka Franca Požar in Marije Šturm (botrovala Roman in Marija Markuž); Karmen Marija SULIGOJ, hčerka Antona Suligoj in Ondine Černec (botrovala: Albin in Marija Kocijančič); Marko Daniel Marie RETAILLEAU, sin Juliena Retailleau in Juste Munihi (botrovala: Marcel Retailleau in Zofija Munihi-Vertelli); Jože BOSTJANČIČ, sin Jožeta Boštjančič in Elizabete Žalig (botrovala: Stanislav in Elizabeta Marolt). — Naj naš mladi rod raste v milosti pri Bogu in pri ljudeh!

CREUSE. — Sveta maša za Slovence bo v nedeljo 29. oktobra ob enajstih v župnijski cerkvi v CLUGNAT. Pridite v lepem številu!

LOIRET. — Orléans: 26. julija je avto v bližini Orléansa povozil Matijo DUGANIČ. Previden s sv. zakramenti je umrl 6. 8. v bolnici v Orléansu, kjer je bil 10. 8. pokopan. Pokojni je bil rojen leta 1915 v Peseku na Hrvaškem in je bil v Franciji od leta 1932. Naj počiva v miru! — **Baccon:** Zalostno so zvonili zvonovi, ko so v soboto 26. avg. številni naši izseljenci in č. g. Flis spremljali k večnemu počitku Zverovo ženo Verono, Pokojna, rojena 1. 1907 v Lipi v Prekmurju, je bila v Franciji od 1. 1937. Kot da je slutila, da jo bo Večni poklical

† Matija Duganič

k sebi, je v avgustu z možem poromala v Lurd, odkoder se je vrnila v torek 22. 8. in v četrtek 24. 8. je pa odšla v večno domovino. Za moža je izguba tem težja, ker je l. 1957 izgubil sina Lojzeta, lansko leto pa hčerko Marijo Terezijo. Sin Jože živi v Cerkljah na Gorenjskem, Štefan pa v Rankovcih v Prekmurju. Vsem izrekamo svoje res globoko sožalje, za vse tri pokojne iz Zverove družine pa smo molili pri sv. maši 24. sept. v Tivernonu.

Mislite že sedaj na to, da pravočasno naročite Mohorjeve knjige za leto 1962!

Ob nemški meji

Iz naše pisarne:

Zaradi mojega dopusta so se poročila zakasnila.

Smrtna kosa je neusmiljeno udarila po naših ljudeh: V vasi Farschviller je 13. 5.

žalostno zapel farni zvon. V bolnici na Hochwaldu je previden s sv. zakramenti končal svoje trudapolno življenje daleč na okrog znani »Johan iz Farschvillerja«. Kadar je prišel vlak, ki je pripeljal čez 600 rudarjev naenkrat na delo v Merlebach, tedaj sem samo pogledal čez glave prišlih delavcev — in sem ga že videl, ker je bil za glavo večji od drugih. Njegovo družinsko ime **Rojc** so izgovarjali Francozi »Rožik«. Dokler je mogel, je pridno delal v rudniku, nato pa živel v imenovani vasi, kjer si je postavil lepo hišo na prijaznem griču, ob vzočju pa zasadil čez 300 sadnih dreves. Svoji družini je tako preskrbel ogromno sadja najboljše vrste ter dobrega žganja, s katerim je rad postregel vsakemu obiskovalcu. Po raznih bolnicah, sanatorijih v Švici in Franciji je iskal zdravja. Toda kamen na pljučih mu je izčrpal vse moči. Rojen je bil v Dornberku pri Gorici 1899 leta, cerkveno pokopan v Farschviller 17. maja 1961. — V sredo 14. julija je zadela kap **Antona Vidmar**, roj. 10. 2. 1888, v Črnem vrhu nad Idrijo; pokopan cerkveno 16. 6. — V isti bolnici je 21. 6. prenehalo biti dobro srce **Valentinu Demšar**, iz Srenje vasi pri Poljanah nad Škofjo Loko. Vsakemu je rad pomagal, dokler je bil zdrav. Rak v požiralniku pa ga je nasilno vzel od nas. Bil je cerkv. pokopan 23. 6. na novem pokopališču v Merlebachu. — V Hôpital-u je v tem času umrla **Franciška Borjančič**,

Romarji iz Pas-de-Calais v Chartres (Francija)

14. julija smo se
zbrali pri sv. maši
v Lisieux v
Franciji

roj. 13. 10. 1888 v Breginju na Goriškem in bila v Hopitalu cerkveno pokopana.

Dne 27. 6. je po hudem trpljenju šla v večnost mati **Ljudmila Godler**, rojena 2. 7. 1906 v Hrastniku, previdena s sv. zakramenti, cerkv. pokopana 29. 6. na novem pokopališču v Merlebachu. — 15. 7. je umrl v Forbachu 52-letni **Anton Čebular**, cerkv. pokopan istotam 17. 7. — 23. 7. je umrl v Freymingu **Edvard Klakočar**, 47 let star, dva dni nato cerkveno pokopan istotam. — 24. 7. je umrl v Cité Chapelle mali **Jozef Pleša**, roj. 2. 7. 1957 v Gornjem Kosinju. Na cesti ga je povozil avto in je zaradi tega umrl, cerkveno pokopan 26. 7. v Hombourg-Haut. — V Stiring-Wendelu je umrl 11-letni deček **Franc Sajevec** in bil tam cerkv. pokopan. — 4. avg. je umrl v Harsterdicku večkrat previden s tolažili svete vere **Alojzij Vrhovšek**, roj. 1909 v Čatežu na Dolenjskem. Kamen na pljučih mu je povzročal strašno trpljenje, katerega je do zadnjega potrpežljivo prenašal. Lasje so se ježili človeku, ko ga je poslušal, kaj je prestal v svoji

rudarski bolezni. Bil je cerkveno pokopan v Stiring-Wendelu. — V istem mesecu je umrl v Freymingu po dolgotrajni bolezni **Vinko Kopina**, pokopan istotam. — Vse nas je hudo zadela žalostna vest, da je zadela kap našega dobrega pevca **Alojzija Sodec** iz Creutzwalda. Težko je hodil in težko dihal, pa s svojo dobro ženo ni nikdar, če je bilo le mogoče, zamudil slovenske sv. maše v Creutzwaldu in lepo pomagal našim pevkam pri petju cerkvenih pesmi. Rojen je bil 24. 5. 1892 v kraju Prečetnice pri Ljutomeru in cerkveno pokopan v Creutzwaldu. — Prav tam je 14. 8. umrl na domu v Creutzwaldu **Ivan Remih**, roj. 5. 5. 1888 v vasi Gorica pri Rajhenburgu. Vedno je bil vesel slovenskega duhovnika. Umrl je previden s sv. zakramenti in bil cerkv. pokopan 17. avg. v Creutzwaldu. — Na praznik Marijinega Vnebovzetja, 15. 8., se je poslovila od tega sveta mati **Ana Šuler** v Freymingu in bila tam 17. 8. cerkv. pokopana. Rodila se je 30. 9. 1901 v Gelsenkirchenu v Westfaliji. V upanju, da ji bo dobro naredilo, je šla še

Pri Kramarjevih v Normandiji
(Francija)

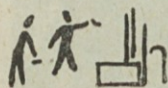
letos na obisk v našo lepo domovino. Toda bolezen se ji ni olajšala. Zadelo jo je srčna kap v hiši svojih otrok, za katere je celo življenje delala. — Tisti dan, 15. 8., je umrl v Habsterdicku 81-letni ljubeznivi očka **Anton Salezina**. Kadar je mogel, je prišel tudi k slovenski sv. maši v Habsterdicku, opravil sv. spoved in prejel sv. obhajilo. Zanj je posebno lepo skrbela hčerka Jožefina, poročena Kališnik. Cerkveno je bil pokopan 17. 8. v Stiring-Wendelu. — Vsem tem rajnim rojakom želimo večni mir in pokoj. Vsem težko prizadetim družinam pa izražamo krščansko sožalje!

Bolj veselo sporočilo pa smo prejeli od raznih krajev, kjer so **novorojeni** otročki razveselili svoje starše: Mali Franc je razveselil očeta **Colija** Ljubota in Ivanko roj. Kosec, ko je 30. maja zagledal svet in bil 18. 6. krščen v Merlebachu. — Matevž-Viljem **Čop** in Terezija roj. Brečko sta 10. julija dobila deklico, kateri sta dala pri krstu 16. 7. v Creutzwald u ime Nadina-Neža. — 15. 6. je mali Kristjan razveselil družino **Kaliope** Jožefa v St. Avoldu Cité E. Huchet. — 29. 6. sta **Čeligoj** Pavel in Anica roj. Rihar z veseljem zagledala novo dete, hčerko, kateri sta dala pri krstu 23. 7. v Merlebachu ime Doris. — Dne 8. julija je mali Jakob razveselil očeta Wendela **Deželak** in Odile roj. Škruba. Deček je bil krščen v Merlebachu 6. avg. — Vsem tem in tudi neprijavljenim želimo vso srečo v življenju, dragim staršem pa kličemo: zaupajte v Boga, izročajte otročiče Materi božji v varstvo, potem pa pogumno v življenje!

Pred oltarjem so sklenili **sveti zakon**:
Naš zvesti raznašalec »Naše luči« v ko-

loniji Jeanne d'Arc Matija Vipotnik in Cecilija Zakšek dne 19. maja v Merlebachu; Ivan Kastelec in Ivana Mavri dne 26. maja v Creutzwald u; Matilda-Kristina Podmiljšak in Aimé-Pierre Fotré, dne 17. 6. v Merlebachu; Stanko Hrvat in Elizabeth Schoumer, dne 8. 7. v Schoenecku. Vsem tem in neprijavljenim cerkveno poročenim želimo vso srečo, mnogo zdravja in neustrašenosti v boju življenja. Vse, ki so sklenili zakon šele na občini, vabimo, naj vse store, da bodo svojo zakonsko zvezo uredili tudi pred Bogom, ki ima v rokah njihovo srečo!

Vse spominjam, da bo v mesecu oktobru vsako **sredo** sv. maša pri Mariji z Brezij v Habsterdicku. V skrbih in težavah pridite, da Vas naša dobra nebeška Mati blagoslovi! Iskreno vse pozdravlja: Stanko iz Merlebacha, slov. župnik.

V NEMČIJI

Stuttgart

Po nekaj tednih poletnega odmora vabi izseljenski duhovnik zopet k slovenski službi božji, ki je ob nedeljah popoldne ob 5. uri v župni cerkvi v **Esslingenu**, razen na prvo nedeljo v mesecu (tò pot 1. oktobra), ko bo sv. maša v **Odheimu pri Heilbronn** ob 10.45 uri; v kratkem se pa obeta, da jo bo mogoče imeti še kje drugje.

1. julija je bila v Pforzheimu v župnijski cerkvi **krščena** Sonja, hčerka Jožeta Božiča in Katerine roj. Stajnekar, stanujočih v Dobel (Kr. Calw), kjer ni katoliške cerkve. Botri: Janez in Ladica Justinek iz vasi

Patra Jakoba pozdravljajo ob srebrni maši pred cerkvijo na Žihpoljah na Koroškem.

Na obisku pri družini Ludvika Pucko v Croix -
St. Lefroy (Eure), Francija

Grossaspach pri Backnangu. Naj Sonjica skupno z enoletnim bratcem Jožekom naredi staršem veliko veselja v življenju!

V zadnji številki NL smo brali, da sta rojaka Jože Vipavc in Anton Družovič v Stuttgartu na Marienstrasse 38b otvorila lastno podjetje Export-Import.

Rojakom nudita raznovrstne naprave. Posebno pri električnih aparatih nudita možnost 30%, pri kuhinjskih pa 20 do 25% popusta.

Rojakom voščimo obilo uspeha in božjega blagoslova pri njunem podjetju.

Porurje

Vажnost počitnic: Letos je bilo 29 slovenskih otrok v počitniški koloniji, ki jo je organiziral naš dušnopastirski urad. Starši vedno bolj uvidevajo, kako važno je, da se njihovi otroci med počitnicami razgibajo na svežem zraku, spremenijo okolje, hrano in živijo pod dobrim vodstvom. Prispevek, ki so ga plačali starši, je bil malenkosten, samo 40 mark na otroka. Starši so bili tudi veseli, da so se iznebili za tri tedne kričanja in tekanja po stanovanju in si privoščili več miru. Tako je bila počitniška kolonija v korist otrokom kot staršem. — Ta počit-

niška kolonija je kar lepo potekla. Res je vreme malo nagajalo in so bili le zadnji dnevi sončni, a vodstvo kolonije je znalo otroke tudi pri slabem vremenu lepo zaposliti. Otroci so se vrnili zdravi domov, le Hubert Ternik iz Neussa si je zvil nogo in je moral počitnice skrajšati za teden dni. Bo pa drugo leto nadoknadil, kar je zamudil.

Nova pot do zveličanja: »Jaz se bom gotovo zveličal, saj delam 13 ur na dan. Če se jaz ne bom zveličal, potem pa ni pravice,« je dejal pred kratkim nek rojak. »Ta je pa lepa,« sem si mislil. Kristus je učil, da je treba iti v nedeljo k službi božji in tako počastiti Boga; ta pa pravi, da ni nič hudega, če namesto, da bi šel k sv. maši, delaš. Kristus je dejal, da ti nič ne koristi, če si ves svet pridobiš, na svoji duši pa škodo trpiš.

Skrb ženinov: Šest mesecev je treba baje čakati na rojstni list iz Jugoslavije, če ga hoče dobiti po uradni poti preko konzulata. Razumljivo je, da so ženini v strahu, da neveste ne bodo toliko časa čakale in jih bodo izgubili.

Razočaranje: Veliko rojakov je letos obiskalo domovino. Nad razmerami v Sloveniji pa so bili precej razočarani. Življenje se je podražilo doma. Na lastne oči so se tudi mogli prepričati, da je cerkev sv. Jožefa v Ljubljani še vedno zaplenjena in jo uporabljajo za kino-atelje. Tudi cerkev na blejskem otoku, kamor so Slovenci tako ra-

Kirnova gospa iz Alsdorfa pri Aachenu je ponosna na svoji hčerkici Vilmo in Dunjo. Bog daj, da bi rasli tudi v milosti in se lepo pripravili za življenje.

di romali, še ne sme služiti bogoslužju. V svobodnem svetu pač na kaj takega niso navajeni!

Poroko smo imeli v tem času le eno. Dušan Nežić iz Roča je vzel za ženo Olgo Šturm iz Kobarida. Poročila sta se v cerkvi St. Thomas v Essen-Bergeborbeck dne 17. avgusta. Bilo srečno!

Nekateri rojaki v Altenessenu mislijo, da je cerkev St. Thomas v Bergeborbecku, tista, ki ima na zvoniku velikega petelina, evangeljska. Pa temu ni tako. Cerkev je katoliška. Zato naj se ne boje stopiti vanjo, zlasti ob nedeljah k sveti maši!

V AVSTRIJI

Mnogo naših fantov in deklet, ki so šli v svet, je šlo preko taborišč v Avstriji. Zadnja postaja je bilo mesto Solnograd. V začetku septembra so to taborišče dokončno zaprli. Zadnji rojaki so odšli; nekateri v Avstralijo, drugi pa na Švedsko. Obstaja sedaj le še taborišče pri Dunaju, dokler ne bodo tudi tega ukinili.

Iz Avstralije zadnje novice niso razveseljive. Nastopila je velika brezposelnost, ki je nekatere Tržičane pripravila tako daleč, da so se vrnili domov. Tistim pa, ki so z onstran meje, jim drugega ne kaže kot potrpeti in upati na boljše čase.

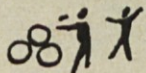
NA ŠVEDSKEM

Malmö: V nedeljo, 30. jun., nas je obiskal č. g. Turk iz Nemčije. Veseli smo bili njegovega prihoda, saj je bil to prvi obisk slovenskega duhovnika med nami. V edini katoliški cerkvi našega pristaniškega mesta, ki šteje okrog 200.000 prebivalcev, smo se zbrali k službi božji. Nekaj nad sto nas je prišlo skupaj. Kot bi bili doma, smo se počutili med sv. mašo, saj je bil na koru zbran kar cel zbor, ki je prepeval slovenske pesmi ob spremljavi orgel. Tukajšnji duhovnik je namreč prvovrsten pevec, organist in obvlada celo vrsto jezikov. Celo slovensko razume. Od pridige si bomo pa že zapomnili besede: »Vse zaklade Švedske smeš pridobiti, ne smeš pa prodati svoje duše!«

Tudi popoldne nas je prišlo nekaj skupaj pred cerkvijo. Ogledali smo si farno dvorano, ki je pod cerkvijo, ter obiskali o-

troški vrtec in prostore katoliške šole, ki sta prizidana cerkvenemu poslopju. Nad moderno urejeno župnijo smo bili navdušeni. Če bo le mogoče, bomo tudi naše otroke pošiljali v omenjeni vrtec in šolo, saj vemo, da bodo tam v dobrih rokah.

Hälsingborg: Rojakinja piše uredništvu »Naše luči«: »Zdaj, ko sem prišla na mesto, vam lahko pošljem svoj naslov. Želim postati naročnica »Naše luči«. Mogoče imate še kakšen drug list, ki izhaja v Avstriji. Rada čitam, zato želim več listov. Pravijo, da je dobra knjiga najboljši prijatelj, kar gotovo drži. Posebno v tujini si želim več takih prijateljev...«

NA NORVEŠKEM

Oslo / Jessheim: Tudi Slovenci na Norveškem so letos dobili prvi obisk slovenskega duhovnika. Gospod Turk, ki se je mudil meseca junija na Švedskem, je obiskal tudi rojake v okolici glavnega mesta Norveške, Osla. Ko se je vrnil nazaj v Nemčijo, je dobil celo vrsto lepih pisem od hvaležnih

Katoliška cerkev Malmö na švedskem. V njej se zbirajo Slovenci iz mesta in okolice k službi božji. Pri cerkvi je tudi otroški vrtec in katoliška šola.

Rojaki na Norveškem morajo pošteno delati, zato se je treba tudi pošteno „podložiti“. Gospa Richa iz Hal-dena je povabila sosede na kosilo.

rojakov. Eno, ki je prišlo iz Jessheima, se takole glasi: »Nimam miru dokler Vam ne pišem in se srčno zahvalim, ker ste prišli daleč sem na sever nas obiskat. Ure, katere smo skupaj preživeli, bodo ostale nepozabljene. Mnogo let je minilo, odkar sem slišala zadnjo slovensko besedo in pesem pri sv. maši. Obudili so se mi spomini in moje misli so se vrstile nazaj v Trst, kjer sem preživela svojo mladost. V »Naši luči« sem čitala, kako so drugod Slovenci združeni, kar pomaga, da jim tujina ni mačeha. V slogi je moč, v njej napreduje življenje v slogi in bratstvu...«

*

K poročilom iz švedske in Norveške dodajamo: Marsikdo se bo morda vprašal, kako so Slovenci prišli v skandinavске dežele. Zato moramo povedati, da je prišlo v zadnjih letih in mesecih nekaj sto slovenskih beguncev iz italijanskih in avstrijskih taborišč na švedsko in Norveško. Odslej bo „Naša luč“ tudi te Slovence obiskovala in poročala o njihovem življenju.

Najbrž. — Pri krščanskem nauku pripoveduje katehet učencem zgodbo o mladeniču iz Naima in reče: »Kaj mislite, zakaj je šlo toliko ljudi za njegovim pogrebom?«

Vse tiho. — Nato dvigne v zadnji klopi nekdo roko.

»No, zakaj, Janezek?« — »Ker je bil pri več društvih,« odgovori Janezek...

Spomin na mladost

*Jaz že sivi starček
v sobi tu sedim,
na pretekle čase mislim
in se srčno žalostim.*

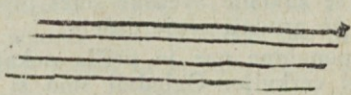
*Kako sem bil jaz srečen
pred davnim časom še,
v krogu svojih dragih,
ko žena še živela je.*

*Al' zdaj je vse minilo,
prelep nekdani čas!
mi lasje osiveli
so, ovenel mi obraz.*

*Sedaj na stara leta
ostal sem revež sam,
že težko pričakujem
da pride zadnji dan.*

*Ko bo zadnja ura bila,
pripravljen sem na to:
za v večno domovino,
nazaj me več ne bo.*

F. Frelih, Nizozemska

POIZKUSI:

Sinetu

Zarja večerna je že zatonila.
V mehke pleničke sem bitje ovila.
Ni roka nebečka me pozabila,
v nego mi sinkota je podarila.

Skoz težko življenje ga bodem učila,
pol glasno ob njem zdaj bodem molila,
da ne bi zašel v težka si pota.
Ah zdaj še ne ve nič, ta mala sirota.

Marija je tudi veliko trpela,
v Jeruzalem sabo je Jezusa vzela,
da ga obvarje pred hudim, poštena!
Zato ne sramuj se mi — mati nobena.
Urbančič Ljudmila,
Švedska

U G A N K E

TRI UGANKE

1. Pri enih vratih zalaja, pri drugih ugrizne.
Kaj je to?
2. Bele kokoške izpod strehe gledajo, a so vendar mokre. Kdo je to?
3. Druge oblači, a je samo golo. Kaj je to?

POSETNICA

Reza Mulej

Neka romarica se je oglasila pri nas in nam pustila svojo vizitko. Na katero božjo pot roma?

MREŽA

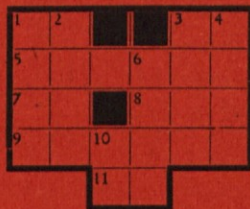
Navzdol in počez moraš dobiti iste besede, ki naj pomenijo: ime reke, gozdno drevo in nekaj, kar vidiš na oltarju.

A A A
A A A B Č
D D E E G
G R R R S
S V V

KRIŽANKA

Vodoravno: 1. del kolesa, 5. krajšajo človeku čas, 7. nikalnica, 8. teče po žilah, 9. tleče poleno, 11. nikalnica.

Navpično: 1. del stavbe, 2. padavina pozimi, 3. vzgojno sredstvo, 4. poglavar arabskega plemena, 6. ribja jajca, 10. osebni zaimek.

Za dobro voljo

Ženitna ponudba. — Ona: »... gospod profesor, če mene vzamete, kakšno potomstvo! Otroci bodo podedovali mojo lepoto in vašo učenost.« — On: »Res, res, toda bojim se, da bi podedovali mojo grdost in vašo neumnost.«

Dokaz. — »Kako so mogli v prejšnjih časih naši predniki živeti brez telegrafa in telefona?« — »Saj niso mogli, zato so tudi vsi pomrli.«

Naslovi izseljenskih duhovnikov

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S. W. 9., England. — BELGIJA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège, Belgique. — Kazimir Gaberc, Grand'rue 211., Charleroi, Belgique. — FRANCIJA: Nace Čretnik, Jože Flis, Ciril Lavrič, vsi: rue S. Fargeau 4, Paris XX, France. — Msgr. Valentin Zupančič, rue Claude Debussy 17, Liévin, Pas-de-Calais, France. — Stanislav Kavalar, Pavillon XII/43, Billy-Montigny, Pas-de-Calais, France. — Anton Dejak, rue Victoire 33, Aumetz, Moselle, France. — Msgr. Stanko Grims, rue N. Colson 24, Merlebach, Moselle, France. — P. Jakob Vučina, 11 Montée Claire-Virenque, Nice (A. M.), France. — NEMCIJA: Dr. Janez Zdešar in Ciril Turk, oba: Mathildestr. 18, Oberhausen-Sterkrade, Westf., W. Deutschland. — Dr. Franc Felc, Hindenburg-Str. 20, Esslingen/Neckar, W. Deutschland. — Franc Šeškar, Zieblandstrasse 32/II. Rgb., München 13, W. Deutschland. — NIZOZEMSKA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgique.

NAŠA LUČ

Vez med Slovenci
v zapadni Evropi

10. LETNIK

»«

IZIDE desetkrat v letu; vsak
mesec razen junija in avgusta.

»«

Kdor ga želi, naj se obrne do
bližnjega poverjenika ali pa
naj ga NAROČI naravnost pri
upravi v Celovcu.

»«

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

„Naša luč“, Viktringer Ring 26,
Celovec — Klagenfurt, Austria.

»«

Ce ga naročite pri upravi v
Celovcu, STANE NA LETO
28 šil., 50 bfr, 6 NF, 4 h. glđ,
5 DM, 700 lir, 12 angl. šil.,
8 norvešč. kron, 6 švedskih
kr., 1.50 dolarjev.

»«

DOPISE za številko, ki izide
konec meseca, mora uredništvo
prejeti vsaj do 10. v mesecu.

»«

Za uredništvo odgovarja: dr.
Janko Hornböck. Založba:
Družba sv. Mohorja. Tiska:
Tiskarna Družbe sv. Mohorja.
Vsi v Celovcu.

Printed in Austria

POIZKUSI:

Lepo mesto

Naše mesto ni veliko,
pa je vendar kar lepó.
Široke ceste, lepe hiše,
pločnike pa umivajo.

Tu so ceste z drevoredom,
spomenikov je dovolj.
Stadion lahko pogledam,
tu na levo grem tja dol.

Na vzpetini zraven ceste
je pa naša stolnica
in pod njo lepo urejena
je velika grobnica.

Tam je šola in gimnazija,
sredi mesta lep bazar,
je kavarna, policija,
in na desni menjajo denar.

Pa še pošta, trgovine,
gledališče in muzej,
mestna hiša, limuzine,
če naštevam še naprej.

Tam na levi tega doma
je pa velik samostan.
Na desnici je tovarna,
ki 'zdeluje porcelan.

Naj omenim še postajo
kjer se vlaki kar vrsté,
da potuješ za zabavo
al' poslovno, kakor že...

Če boš kdaj zašel od doli,
kar poprašaj še po men';
pa ti bodo pokazali:
grob, zarašen, križ lesen...

J. Potočnik, Belgija

NAROČITE

DRUŽINSKO PRATIKO

za navadno leto 1962!

Priročna oblika, zanimiva vsebina. Leto za letom
je zanj med izseljenci veliko povpraševanja.

Cena 5.— šil. izvod

Družba sv. Mohorja v Celovcu je izdala najboljšo slo-
vensko mašno knjigo, prevod tiste knjige, iz katere ma-
šuje mašnik pri oltarju:

RIMSKI MISAL

Na zelo tankem papirju, 1088 strani, dve umetniški
sliki akad. slikarja Toneta Kralja. Oblika je priročna.

Z rdečo obrezo, v umetno usnje (platno)	
vezano (brez poštne)	105.— šil.
Z rdečo obrezo, v pravo usnje vezano	
(brez poštne)	125.— šil.
Z zlato obrezo, v umetno usnje vezano	
(brez poštne)	125.— šil.
Z zlato obrezo, v pravo usnje vezano	
(brez poštne)	145.— šil.

